

**Пам'ятайте
про
Україну!**

СВОБОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY

Редкація: А. Шинкаренко
"Свобода", 30 Montross Ave.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 484-0237
(201) 434-0807
з Нью-Йорку (212) 227-4125
УНСотел: (201) 451-2200
з Нью-Йорку (212) 227-5250

PIK LXXXVI. Ч. 19. ДЖЕРСІ СІТІ І НЬО ЙОРК. П'ЯТНИЦЯ, 26-го СІЧНЯ 1979 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY AND NEW YORK, FRIDAY, JANUARY 26, 1979 No. 19. VOL. LXXXVI.

ВЛАДИКА ЛОСТЕН ВИДАВ ЗВЕРНЕННЯ З НАГОДИ РОКУ ДИТИНИ

Стемфорд. — З нагоди Року Дитини, Пресовий Лостен, єпископ Стемфордської єпархії, видав звернення, в якому пригадав загальну ціль цього року, а саме — започаткувати й удосконалити програму, яка займається особливими потребами дітей. У зверненні пригадується, що ще Папа Павло VI, коротко перед своєю смертю, вказав на те, що уважати дитину як людину, а не як тварину, це одна з найбільших шкодливих людських дискримінацій.

У зверненні засуджується рішення Найвищого Суду з 22-го січня 1953 року, який породжує тенденції „вчинити знищення ненародженого ще життя загалом прийнятою практикою”, включно з тим, що „за знищення ненароджених дітей платять публіч-

ними, податковими грішми”. Таким чином, „більше ніж п'ять мільйонів дітей не знають права на волю й стремління до щастя”. Владика Лостен далі закликає вірних „продовжувати оборону прав усіх людських істот, а передусім найбільше безборонних — ненароджених”, та продовжувати старання про поправку до Конституції, яка забезпечувала б право на життя усіх людських істот, у кожному моменті їхнього існування, бо жадні людські проблеми не можна розв'язувати смертю людини.

„Нам треба, конечно, закінчити свій заклик Владика Василь Лостен, посилити в наших громадах, парафіях та родинних намаганнях у поборюванні абортної ментальності й працювати якнайбільше гуманним способом за збереження і святість життя.”

Ще одна зустріч із Надією Світличною

Нью-Йорк, Н. Й. (У. Л.). — Пластовий курінь „Верховини” запросив зацікавлених на зустріч-бенфіс із Надією Світличною, що відбулася в суботу 20-го січня в Українському Інституті в Нью-Йорку в присутності понад 80-ох осіб.

Присутніх, а передусім Надію Світличну, привітали куріння Ніна Самокиш. Після її короткого слова, ред. Марта Скорупська розповіла про свою поїздку в Україну в 1967 році, будучи тоді студенткою Торонто-ського університету. Під час перебування в Києві, вона познайомилася з Надією Світличною, її братом Іваном та письменниками і мистцями. Ці зустрічі мали на неї великий вплив, вони змінили напрям її зацікавлень, змінили ціль її життя.

Гостя — Надія Світлична, уже не вперше, підкреслювала теплоту та сердечність з якою її тут вітають. Вона також накреслила деякі епізоди свого перебування у в'язниці та в лагерь, змальовувала жалюгідні картини з перебування у карцерах, де в голоді й неможливо важких обставинах перебувають покарані по 15 і більше днів.

Коли засудженого після відбуття кари звільняють і він стає нібито знову повноправним громадянином,

починаються інші, дуже дошкульні переживання: адміністративний нагляд, примус зголошуватися у визначені години на міліції, заборона виїзду поза місцевість замешкання, заборона виходити з дому в означені години і цілий ряд обмежень роблять життя на так званій волі особливо важким, а то й невиним.

Присутні задавали гості питання, на які вона відповідала, як звичайно, спокійно, детально, часто словами поезії свого брата Івана Світличного і інших. Питання торкалися різних справ, в тому ж відношенні до тих, які „показалися”, або підкорили свій талант вимогам „власть імущих”. Надія Світлична висловила думку, що кожен сам мусить вирішити чи і як треба відноситися до тих, які приїжджають з України в виступах.

Після вичерпання питань, присутні мали можливість почути рецитати віршів Ліни Костенко, спершу у виконанні Олі Кириченко-Шуган, опісля Надії Світличної. Надія Світлична висловила думку, що кожен сам мусить вирішити чи і як треба відноситися до тих, які приїжджають з України в виступах.

Після програми дружна товариська гутірка за перекрускою протягнулася майже до півночі.

Січневі роковини в Байоні

Під час підписання Прокляття Дня Української Незалежності і Соборності в Байоні. (Зліва): Мирон Солоник, Степан Домарешкий, Іван Поручинський, Микола Дворський, о. Антін Борса, парох української католицької церкви Успення Пресв. Богородиці, Пола Катериняк, Микола Гіс, посадинок Байону Денніс П. Коллінс, о. Василь Івахчук, парох української православної церкви св. Софії, Степан Катериняк, Мих айло Білик, Марко Катериняк, Емілія Дворська, Ріба Катериняк і Михайло Голубець.

Байон, Н. Дж. (З.Б.С.). — Святкування Січневих Роковин попередньо підписання Прокляття Дня Української Незалежності і Соборності, як також передання українського прапора посадинок Байону.

Прокляття підписано у п'ятницю, 12-го січня, у присутності численної делегації нашої української гро-

мади і її душпастирів, о. Антона Борси і о. Василя Івахчука, — посадинок цього ж міста, Денніс П. Коллінс.

Переданий йому український синьо-жовтий прапор повівав поруч зоряного на масти миського Адміністративного Будинку в понеділок, 22-го січня, у день

(Закінчення на стор. 4)

ПРЕЗИДЕНТ КАРТЕР ЗАКЛИКАЄ ДО ВСТАНОВЛЕННЯ „НОВИХ ОСНОВ”, ЗОБОВ'ЯЗУЄТЬСЯ БОРОНИТИ ПРАВА ЛЮДИНИ В ЦІЛОМУ СВІТІ

Вашінгтон. — Президент Джиммі Картер, виступаючи перед Конгресом ЗСА у вівторок, 23-го січня, з промовою про „стан юні”, закликав до встановлення „нових основ” для кращого майбутнього американського народу, визнаючи контроль інфляції і підписання договору СALT II як головні передумови цих основ.

„Викликом нашого часу є встановлення нових і більш сильних основ на майбутнє — для здорової економіки, для більш ефективного правління, для більшого політичного довіря і для тривкого миру в світі”, — заявив президент Картер, відмічуючи, що запропонований ним день раніше бюджету на фінансний 1980 рік в сумі 531,6 мільярдів доларів є віддзеркаленням його концепції „нових основ”. Живаючи постійно цю фразу під час 32-хвилинної промови, — у стилі „нових горизонтів” президента Джона Кеннеді і „великого суспільства” президента Ліндона Джонсона, як це зауважили політичні коментатори, — президент Картер наголошував на потребі стабільності в економіці та у міжнародних відносинах, що гарантувало б мир і свободу в цілому світі.

Відбиваючись від довголітньої традиції Демократичної партії, президент Картер вказав на конченті меншого встрайвання уряду в суспільні та економічні справи країни. „Наші проблеми є сьогодні більш скоплектовані і уряд не може сам їх розв'язати, так як і світові проблеми ЗСА не можуть розв'язати самі”, — твердив президент Картер, закликаючи всі прошарки народу до співпраці для поборення інфляції, все ще існуючого безробіття та інших соціальних та економічних проблем. Але в основному президент Картер уважав, що „стан нашої юні” — здоро-

Президент Картер говорить про „стан юні” в Палаті Репрезентантів. Позади сидять віцепрезидент Волтер Мондейл і спікер Палати Томас О'Ніл.

вий”, вказуючи на економічний ріст, на збільшення прибутків, на постійно зростаючу життєву стопу, на кращу видатність сільського господарства країни тощо. Він відкинув заложення, що „наша країна мусить постійно ватися поміж інфляцією і рецесією”, називаючи це „мітом” і повторно відкидаючи на конченті встановлення „нових основ” в економічній системі.

Торкаючись закордонної політики ЗСА, президент Картер заявив, що „Америка бажає бути миротворцем, а не поліційним, світу”. Він вказав на такі позитивні досягнення, як встановлення дипломатичних зв'язків з Китайською Народною Республікою, затіс-

нення співпраці з Японією та країнами Західної Європи. Президент Картер уважав, що найбільшою загрозою для людства є постійний зріст і поширення нуклеарної зброї. У цьому відношенні найбільш важливою справою є підписання договору з СРСР щодо обмеження стратегічної зброї (СALT II). Відкидаючи побоювання деяких членів Конгресу про ризик припинення Совєтським Союзом умов договору, президент Картер зазначив, що ЗСА мають відповідні засоби перевірки та що він не підпише жадного договору, який загрожував би безпеці ЗСА.

Серед важливіших законопроектів, президент Картер відмітив встановлення „верхньої межі на зріст

цін шпиталів, здійснення плану крайового здоровельного забезпечення вже в 1980 році, переорганізацію освітніх програм, краще використання природних багатств і засобів енергії. Він різко висловився за ратифікацію додатку до Конституції щодо рівних прав для жінок, що Конгрес і гості на багатьох привітали оваційними оплесками.

Президент Картер закінчив свою промову приреценням, що так довго, як він буде Президентом Америки, буде обстоювати права людини, а в його концепції „нових основ” входить такі вартості, як „справедливість, рівність, єдність, правда, жертвенність, воля, віра й любов”.

Сенатори Кеннеді й Кренстон вимагають гарантії безпеки для Тайваню

Вашінгтон. — Ліберальні сенатори Едвард Кеннеді з Массачусетсу і Алан Кренстон з Каліфорнії, які в принципі підтримують політику президента Джиммі Картера щодо Китайської Народної Республіки, висловили заурбовання до Тайваню і започаткували акцію в Конгресі ЗСА з метою встановлення гарантії безпеки цього острова у формі закону.

У спеціальній резолюції, що її зголосили ці два сенатори в Конгресі в понеділок 22-го січня, стверджується, що американський народ бажає далі вдержувати тісні зв'язки з тайванцями і забезпечити їхній добробут і безпеку. Сенатори Кеннеді і Кренстон звернулися до всіх інших членів Сенату і Палати Репрезентантів з проханням підтримати цю резолюцію, яка зобов'язувала б уряд ЗСА приміняти відповідні

заходи, згідно з Конституцією, у випадку будь-якої загрози населенню Тайваню, що рівнож загрожувало б інтересам і безпеці ЗСА. Текст цієї частини резолюції взятий дослівно з оборонного договору поміж ЗСА і Тайванем, який згідно з новим домовленням поміж Вашингтоном і Пекіном має вигаснути до 1-го січня 1980 року.

У цьому відношенні резолюція Кеннеді-Кренстона частинно сходиться з подібними резолюціями, що їх вже раніше зголосили Республіканські сенатори Беррі Голдвотер, Геррі Бірді і Роберт Дол, віддзеркалюючи зростаюче заурбовання Конгресу (Закінчення на стор. 3)

ЗСА й СССР ВІДНОВИЛИ ПЕРЕГОВОРІ ЩОДО ОБМЕЖЕННЯ АНТИСАТЕЛІТНОЇ ЗБРОЇ

Берн, Швайцарія. — Представники ЗСА й Совєтського Союзу почали тут у вівторок, 23-го січня, нову серію переговорів щодо обмеження продукції антисателітної зброї. Підготовчі наради в цій справі відбулися ще минулого червня в Гельсінках, Фінляндія. Американську делегацію очолює Роберт Бакайні, член Агенції контролю зброї і розроблення, а совєтську — О. Н. Хлєстов. Наряди почалися тут у совєтській амбасаді і продовжуватимуться в наступних днях в американській амбасаді.

ЕЛЕКТРОЕНЕРГІЯ З УКРАЇНИ ДЛЯ МАДЯРСЬКИХ

Київ. — Совєтська преса інформує, що в короткому часі буде дяти потужна електрична лінія, з напругою 750 кіловат, між Вінницею і мадьярським містом Алібертірша. Довжина лінії — біля тисячі кілометрів.

Совєтська преса подає, що ця лінія „дозволить покращити паливно-енергетичний баланс братських соціалістичних країн”.

НОВИЙ ДОКУМЕНТ ПРО СУД ЛЕВКА ЛУК'ЯНЕНКА

Нью-Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — На Захід продістався новий документ про суд Левка Лук'яненка, в якому є деякі досі невідомі на Заході деталі. Нижче подаємо повний текст цього документу, який останньо курсує в Україні.

„17-20 липня 1978 року в місті Городня Чернігівський обласний суд розглядав справу Левка Лук'яненка, обвинуваченого за статтею 62 КК УРСР (ст. 70 КК РСФСР).

Родина і друзі Лук'яненка довідалися про суд щойно в кінці першого дня суду, коли деякі з них (зокрема його дружина і брат) отримали виклики, щоб з'явитися, як свідки, на 18 липня.

Згідно з традицією, судову залу заповнили спецпубліка. Супроти тих, які хотіли бути на суді, пороблено заходи — навіть на дорогах до міста: в околиці раптом появилася епідемія ящура, тому в'їзд до Городні був заборонений дезинфекційним пунктом — пасажирів вигнали з автобусів і перепроваджували через смугу тири. Авто, яким їхала Оксана Мешко, член Української групи „Гельсінкі” затримали на пості Гаї, і запропонували їй повернутися до Києва. Мешко вийшла з авто і, хоч її намагалися силою посадити, вирвалася і пішла пішки. Її пошастило найняти приватну машину і перескочити ще два пости, на яких крім міліціонерів стояли ще по дві цивільні особи. Але при в'їзді до міста на черговому пості її таки затримали. „Ось ви нам її потрібні”.

Три особи відвезли її на затриманий машині до Києва і там її висадили.

Ще перед допитом, свідок Звенислава Вівчар запитала суддю чи суд відкритий, чи закритий. Суддя нічого не відповів, прокурор виявив недовolenня. Після перерви Вівчар не дозволила вернутися до залу. Вона хотіла чекати на коридорі, але їй наказали вертатися додому до Києва. Вівчар послухала частково: вийшла на вулицю, і сіла на лавці. Цього було мало — дві особи в цивільному взяті її під руки, затягнули до авто і відвезли до Чернігова на автобусову станцію.

Лук'яненко відмовився відповісти на запити суду і проголосив голодівку. Він декілька разів просив, щоб розглядали справу без нього, але йому відмовили. 19 липня своє прохання він мотивував тим, що холодно і голод дошки замість ліжка в його камері, не дають йому спати.

У кінцевому обвинуваченні сказано, що Лук'яненко, після звільнення з ув'язнення в 1976 році, не став на шлях виправлення, та продовжував антирадянську діяльність — листувався з в'язнями і з тими, яких звільнили з ув'язнення, поширював у листах явно брехливі наклепи, які паплюжили... систематично порушував нагляд, під яким він перебував до дня арешту, за що його неодноразово карали; на місці праці не брав участі в суспільній роботі, не ходив на першотравневу і жовтневу демонстрації.

(Закінчення на стор. 4)

Губернатор Канади Е. Шраср промовляв українською мовою

Генеральний губернатор Едвард Шраср (перший зліва) і його дружина Лілі (друга справа) під час „маланки” у Вінніпегу в суботу, 13-го січня ц.р. Їх привітав Е. Ціцерський (перший справа), його дружина Стефанія (друга зліва) та дві танцюристки з групи „Орлан”.

Оттава. — Новонайменований генеральний губернатор Канади Едвард Шраср, який був формально інстальований на це становище тут в понеділок, 22-го січня ц.р., висловив свою інавгураційну промову п'ятьма мовами, в тому й українською, підкреслюючи в цей спосіб правильність концепції багатокультурності і багатомовності, яка входить в основу внутрішньої політики Канади. Крім української мови, Е. Шраср вживав ще французьку, англійську, польську, німецьку мови, якими він володів.

Відкликаючись на ідею багатокультурності та на „нашу канадську мозаїку”, г-б Шраср засудив спроби відлучення провінції Квебек від решти Канади, як цього вимагають деякі крайні франкомовні сепаратисти. Він уважав, що це довело б до „зайвої фрагментації і до розбиття нашої чудової мозаїки”.

Раніше канадські пресові агентства додали до відома, що г-б Шраср і його дружина Лілі відвідали королеву Єлизавету II в Лондоні, Англія, 6-7-го січня ц.

р., а тому що відвідини припадали якраз під час Різдва і новорічних свят за старим календарем, то Шраср обдарували королівську родню кутено, відмічуючи, що це традиційна українська страва, якою українці започатковують Українську Вечерю. Про свої відвідини в Лондоні г-б Шраср розповів численному зібранню українців Вінніпегу під час традиційної „маланки” в суботу, 13-го січня, на яку він прибув з дружиною. На що імпрезу, що її влаштував місцевий відділ Товариства Українських Професіоналів і Підприємців, г-б Шраср прибув одягнений в українську вишивану сорочку, а його дружина — у вишивану блузку.

Як відомо, г-б Шраср, якому 43 роки, є німецького роду, а батьки його прибули до Канади з Підгаєччини. Згідно з інформаціями канадського консуляту в Нью-Йорку, його дружина є частинно українського роду. Г-б Шраср був довгі роки прем'єр-міністром Манітоби і в його уряді були чотири міністри українського роду — Б. Галушак, С. Юзьків, П. Буртняк і В. Урський.

СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY
UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1953

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07310.

РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ У СКЛАДІ (поазбучно):
Любов Колеснік, Володимир Косик, Володимир Левицький, (тепер виконуючий обов'язки голови Колегії), Зенон Снілик, Василь Тершаковський і Євген Федоренко.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — \$30.00, на пів року — \$16.00, на 3 місяці — \$9.00. Для членів УНСОЮзу 65% м.с. За кожну зміну адреси — 25¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Відгомін III СКВУ в СССР

Українська вільна преса вже багато писала про те, що існування СКВУ — велике досягнення української спільноти у вільному світі. Ми знаємо, що й українці в Україні прив'язують величезну вагу існуванню й праці СКВУ: про це виразно писалося в останньому, 7-8-му числі позацензурного „Українського Вісника”. Третій СКВУ, що успішно відбувся недавно в Нью Йорку, викликав дуже додатні відгуки серед української спільноти у вільному світі, яка радіє з того, що свідомість спільних інтересів і потреб об'єднаних змагань за права українського народу — перемогли. III-й СКВУ був маніфестацією сили і єдності в змаганнях за кращу долю свого народу.

Цієї сили й єдності, як також змагань українців у вільному світі не бажає собі Москва, вони її турбують. Не сподобалося Москві зокрема те, що в зв'язку з III-ім СКВУ було вручено ООН меморандум в справі деколонізації СССР. Тому III-й СКВУ відбувся відгомінком у Москві, в статті відомого політичного коментатора Юрія Жукова, яка появилася в „Правді” з 6 січня ц.р., п. 3. „Докрина вмішування і права людини”.

Намагаючись довести, що в Америці існує „доктрина вмішування” у внутрішні справи інших країн, через що виникли війни в Кореї й В'єтнамі, коментатор зараховує до „вмішування” також те, що „недавно в Нью Йорку, при співпраці й під покровительством американського уряду був здійснений черговий шабаш п'ятисот заклятих ворогів Советського Союзу під висвітлюючим ся там конгресу антисовєтських еміграційних організацій”.

Не називаючи виразно СКВУ, коментатор нарікає, що „учасники цього зборища вимагали відкрито розчленування Советського Союзу, а офіційний представник ЗСА Едвард Мензінський вів їх „від імени президента Джімі Картера і американського уряду”, заявляючи, що „З'єднані Стейти Америки приєднуються до цієї конгресу”.

Стаття в „Правді” побудована так, що необізнаний з діяльністю української еміграції читач не зрозуміє, про який конгрес мова, хоча називається поіменно декілька українських суспільно-громадських і політичних діячів. У статті зокрема доводиться, „провал” американської політики „вмішування” від 30-ти років та що, мовляв, вона дала тільки негативні наслідки, жертви в людях і коштувала мільярди доларів. Із тексту виразно видно, що стаття спрямована до американських політичних кіл, до „тих, хто формулює у Вашингтоні політичні рішення”, щоб вони перевірили свою політику, бо, мовляв, країни, що є „об'єктом грубого вмішування” ЗСА, як раніше будуть пильно стояти „на сторожі своєї безпеки”.

Москву до тієї міри хвилює діяльність організованих українців у вільному світі, що вона намагається у всякий спосіб, вживаючи при тому низьких наклепів на українських політичних і громадських діячів, зменшити її вартість, ізолювати її від західного політичного світу тощо. Тим разом вона навіть через свою пресу старається впливати на політичні кола ЗСА, щоб вони не ставилися прихильно до змагань за права людини в Україні і права української нації на вільне життя в своїй власній державі, та щоб вони цих змагань не підтримували не тільки матеріально, а навіть морально.

УКРАЇНСКА СВИТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

Омелян Плешкевич

ЕКОНОМІКА-ПІДСТАВОВА СИЛА УКРАЇНСЬКОЇ СПІЛЬНОТИ

(Доповідь на Пленарній Сесії III Конгресу СКВУ)

[3]

Переходимо до кінцевих висновків і конкретних пропозицій. Коли ми приїхали на нові землі нашого тут поселення, ми застали дві твердині українства: церкви і братські союзи. Вони гідно організували, виховували і очолювали громадянство. З цього першого висновку, що великою заповнюкою нашої сили побіч української церкви є дошлюбне організоване українське господарство в діаспорі. А це господарство повинно включати в собі такі ділянки:

1. ФІНАНСОВУ, яка охоплювала б собою кредитові кооперативи і шадничо-позичкові каси. А завдання цих інституцій довести до того, щоб гроші української спільноти були спрямовані в українське русло, для творення нових вартостей і для підтримки всіх наших національно-культурних виявів. Спираючись на статистичні дані, що на різних теренах українського поселення живе приблизно 2 мільйони українців, я дозволю собі це число зменшити до одного мільйона і помножити це число на 2.500 дол., тобто через пересічну суму ошадностей, як за нашими кооперативними підрахунками кожна наша людина повинна мати, тоді ми повинні б мати в наших фінансових інституціях два і пів мільярда українських ошадностей. Згідно з прибутковістю наших кооператив 1 відсоток від цієї суми дав би нам 25 мільйонів доларів річно так необхідних прибутків на нашу різновидні цілі.

Чи не парадоксально виглядають 100-тисячні бюджети наших красивих центрів в порівнянні до 25 мільйонів річних прибутків, які повинні ми досягти при якнай-

Р. Левін

ДЕСЯТИЛІТТЯ КАТАСТРОФИ

[1]

Похмуро мовчанкою зустріли чехи і словаки десятироківні советської окупації. У цей день не було бурхливих масових акцій протесту. Це був день скорботи поневолених народів, які поступово починають усвідомлювати особливе значення трагедії 21-го серпня 1968 року для всього їхнього національного буття.

Крім того, двадцять років Москва своєю імперіалістичною опікою заважала цим народам йти вперед. Москва нав'язала імперіалістичний режим, яким відгородила їх від зовнішнього світу, щоб легше тримати в покорі. Все ж глибокі культурні корені населення швидко пробіли стіни цієї тюрми. Вона почала розсипатися залогом до 1968 року під ударами загальнонародної опозиції, у якій ідеї свободи і соціального прогресу змогли об'єднати комуністів-реформаторів, інтелігенцію, студентів, робітників і селян. Остаточно ця тюрма тоталітарна була розвалена в Чехо-Словаччині в 1968 році. Тоді гуркіт советських танків на вулицях Праги виявив рішучість Москви: силою дошлюбити прагнення до свободи: примусити ці народи рухатися назад.

Від тієї дати вже десять років чехи і словаки живуть в умовах нав'язаного силою регресу, в умовах руйнації того культурного надбання, що було здобуто тривалою боротьбою і пильною працею. Підводячи підсумки цього чорного десятиліття, преса повідомляє, що було закрито 13 суспільно-культурних і наукових інститутів, ліквідовано 21 катедру університетських дисциплін, звільнено 900 університетських професорів і 6.000 студентів втратили право на навчання. Близько півмільйона активістів, серед них багато високих функціонерів було викинуто з чехо-словацької комуністичної партії, тобто усунуто від політичного життя країни. В тюрмах опинилося 6.000 політичних в'язнів.

Ця статистика свідчить про те, що советська окупація стала для чехів і словаків перманентною національною катастрофою. Знову в їхній історії здійснюється масова атака на їхнє національне буття. На цей раз — це атака русифікації. Безперечно це не та русифікація, яку Москва спрямовувала проти національної форми життя — мови, звичаїв, тощо, безпосередньо включених до її імперії народів. В минулому чехи і словаки теж були об'єктом подібної спроби, спроби повного понищення, з боку Австрії. Свого апогею ті зусилля досягли

тіснішому пов'язанні між нашою спільнотою і надбудовою.

2. ДІЛЯНКА ОБЕЗПЕЧЕННЯ, охоплювала б об'єднані Братські Союзи і тоді при їхній допомозі могла б бути організована нова забезпечення установа, яка забезпечувала б всі необхідні потреби, зокрема ж забезпечення від вогню, крадіжки, автомобільної безпеки і т. п.

3. ДІЛЯНКА це була б ТОРГОВЕЛЬНА у формі департаментових крамниць, з однією великою центральною.

У дальшому плануванні можна б включити ПРОМИСЛОВУ ділянку, яка охоплювала б ряд промислів і професій та підприємств, як от мотелярство, виробництво м'ясних і інших виробів, пекарні тощо.

Була б врешті ще й БУДІВЕЛЬНА ділянка, якою могли би зацікавитися наші інженери.

А тепер розглянемо питання, в якій системі повинен йти розвиток української економіки в діаспорі. В кооперативній чи приватній? На мою думку, в обох. Щоб українське господарство добре і дошлюбно розвивалося та справно функціонувало, нам треба створити к о р д и н у ч і референтури української економіки не тільки при СКВУ, але при всіх красивих центрах. Завданням референтур було б організувати нові і координувати вже існуючі економічні засоби, якими ми повинні охопити всю українську спільноту. Точніше кажучи така референтура повинна:

1. ОРГАНІЗУВАТИ на місцях підприємства чи то кооперативні, чи приватні, залежно від обставин і потреб.

2. ПОДБАТИ, щоб всі господарські одиниці належали до своїх господарських центрів.

3. СКЛИКАТИ раз у рік красиві конференції чи з'їзди представників кооперативного, індивідуального і науково-економічного світу.

4. Належно усвідомлювати українську спільноту в господарських проблемах через видання економічного журналу, організування дописів на практично-економічні теми у всій українській пресі, організування панелів, дискусій тощо.

5. ПЕРЕВЕСТИ вивчення стану нашого поселення в діаспорі.

Л. Рихтицький

„МАЛЕНЬКИХ” ВІДВОРОТІВ

Цікаво спостерігати життєву і практичну філософію різних народів нашої нездоланої землі, а вже ми, українці, маємо змогу побачити чи не в половині світу, можемо похвалитися не абияким досвідом.

Пам'ятаєте перші дні війни в 1939 році, в Польщі? Першого дня в крамницях зник цукор і всі товщі, другого дня зникла шкіра і всі одягові матеріали, а третього дня зникло дослівно все. Люди не мали чого купити, а купити похвалили, щоб пізніше продавати на чорному ринку, або як тоді говорили „на паску”, за фантастичні ціни. І пам'ятаєте останні дні війни, в 1945 році у травні, в Німеччині чи Австрії? До останньої хвилини в кожній крамниці кожний німець мав купити за нормальну ціну, хоч і за картками, всі призначені йому товари. Трохи різний підхід до життя, різна національна дисципліна, може, різні люди...?

Візьміть комуністичний навід, а російський на ділі, Советський Союз. Кожний закордонний відвідувач розкаже те саме: в Москві люди понури, непривітні, недбайливі. В ресторанах обслуга нечестна, а то й просто ворожа. А в Києві? Ціле місто привітне, усміхнуте, всі радо вам дадуть інформацію, в ресторанах вас обслужать чемно й швидко, і якщо це не так, то пізніше довідатися, що мали до діла з російським. Хоч в Москві життєві обставини далеко кращі, як в Києві — маєте різницю між двома народами, без студій національної кривди, різниці мов, культур та історичного розвитку.

Кілька років тому назавжди японський уряд вирішив, що проблема наркотиків стає і нестерпна і небезпечна для японської молоді і всього народу. Видано декілька розпорядків, поліція заарештувала всіх продавців героїну, кокаїну і „трав” (маріхуани), а всіх

ті. У минулому сторіччі цей міт набув популярності серед слов'ян. Але виявилось, що їхній потяг до Росії на ділі виявив потяг до виходу з тих імперій, до яких вони належали чи з будь-яких імперій взагалі. Росія дуже рано це зрозуміла і Бенеш згадає, як холодне ставлення зустрічало ідею чеської незалежності серед російської верхівки під час Першої світової війни. Політика зноу творення слов'янських держав переконала Росію, що слов'янський міт не златний підірвати ідею їхньої незалежності, ідею вільного вибору зовнішніх союзів.

[Продовження буде]

6. ЗАОХОЧУВАТИ українську молодь студіювати економічні науки, плекати серед неї піонерський дух для творення нових варіантів праці та розвитку серед цієї молоді бажання працювати в українській спільноті для її розвитку і для своєї власної користі.

У підсумках я дозволю собі звернути увагу, що спрямування поважно нагромадженого капіталу в наших фінансових установах повинно піти в русло вже існуючих і на творення нових підприємств (прикладом може послужити ще раз Австрія і розгортання мотелярського промислу на індивідуальній базі в стейті Вісконсин завдяки допомозі чикагської кооперативи).

Пора нам усвідомити собі, що сьогоднішнє людство розв'язує усі складні проблеми економічними засобами і дальший нормальний розвиток цього людства в великій мірі залежатиме від продуманої нормалізації і пильного налагодження саме економічних відносин. Ми одначе все це даємо перевагу ідеалістичним чи ідеологічним концепціям і не дошлюбно ролі господарського фактора в розв'язанні наших певних завдань. Приходить бо час, коли наші не тільки краєві установи, але і локальні з громадськими біжучими проблемами будуть фінансово виключено нашою економікою. Треба ще і ще раз усвідомити собі, що всі вартості ідейного порядку треба вважати тільки і тільки дуже важкою надбудовою, під якою мусить знаходитися фундамент — економіка як її підбудова.

Наші економічні інституції не можуть залишитися самотніми. Їх ролія в нашій збірній зусилля є тільки інструментальною, бо їх основна ціль стати тією динамо-машиною, яка зуміє нашою організованому життю дати необхідну цілеспрямованість.

Прийшов бо час, коли сама національна визвольна чи державницька ідеологія, яку ми практикуємо і маніфестуємо через сотні наших патріотичних організацій вже не вистачає. Нам треба твердих економічних основ і такої координації економічної дії, яка стала б гарантом що наше майбутнє, з участю нової молоді генерації не буде змарноване, а навпаки — дасть добрі і побажані наслідки.

Лука Луцша

ПРО НОВІ ВИДАННЯ

Іван Г. Барчук. Драматичні твори. Том I. Видавництво „Чайка”. Лондон, 1977, ст. 589.

У нас часто стверджували, що українська література у вільному світі таки доволі вбога на драматичні твори в порівнянні з іншими жанрами. І ось перед нами товстий том драматичних творів, в якому аж 11 п'єс, дія яких відбувається в роках 1920-1921, 1925, 1927, 1929-1930, 1937, 1945, 1948 — в Україні, а таборів ДП в Німеччині і в Бельгії. Автор полюбив жанр драматичних творів, бо перед нами тільки перший їх том.

Рідний син Олександр згадає з любов'ю про свого батька, а в-во „Чайка” подає життєпис автора (5-8), який народився 1902 року і помер 1975.

Іван Барчук з трудом здобув вищу освіту й учителював та працював як здібний журналіст. Від 1942 року живе в Німеччині, а від 1952 року — в Англії, де працював його син. В 1959 році вернувся на Україну, щоб опікуватися недужою дружиною, а в 1975 році він трагічно загинув, його переслідували кагебисти, які весь час шантажували його сина в Лондоні і його в Україні, але не змогли їхнього українського духа.

Про це пише його син: „З любов'ю, повагою й гордістю живу пам'яттю свого батька, який не заламався до останньої хвилини свого життя й без суму й публічних обвинувачень був брутально замордуваний агентами кагебської мафії в Україні”.

Про його творчість пише його син, що вона „є відзеркаленням життя українського народу від 1920-их до 1942 років в Україні, й потім — життя емігрантів”. Це правда, як це видно вже з заглавних тих років. Коли написані п'єси І. Барчука. Не має місця на оцінку окремих драматичних творів Барчука, які дійсно мають „викривальний зміст” тоді всього, що діялося тоді в Україні, і як жили наші люди в тих державах, куди мусили втікати перед „визволителями”. Ось назва п'єс: „Для батьківщини”, „Моя”, „Дочка і син”, „Трагедія доби”, „Циганка”, „Під прапором”, „Кохання і знущання”, „Сім'я”, „Наказ черга два”, „Провідна зірка”, „Суд”.

Ми тільки згадаємо ті проблеми, які порушені в окремих п'єсах. І так декілька героїв пізнали вже комуністичну програму, і тепер жаліють, що послухали агітації і тепер терплять, коли партія здійснює колєктивізацію, хоча Ленін, окупувши Україну, обіцяв селянам давати поміщицькі землі. Тепер селян змусили викладати із їхніх хат і виселяють на Сибір.

Та найбільше автор поцікавився проблемою розбивання подружжя, яким то способом комуністичні активісти старалися, зруйнувавши християнські засади, притягнути наших селян до своїх партій.

І ось в п'єсі „Кохання і знущання” Антонія вже зрадив свого чоловіка, щоб цим способом рятувати його. Вона каже товариші: „Мені самої себе соромно... але життя, бо треба рятувати життя свого найближчого друга”. Інша жінка каже комуністові: „Ви мене не купите”.

Книжка появилася в п'ятдесяті роках УСГ в Едмонтоні, про що пише д-р М. Суховерський і що вшанує поет Дан Мур своєю поемою.

Найважливішою частиною цього видання — це цікава й точно зібрана хроніка про працю УСГ в Едмонтоні, в якій майже на двох сотках сторінок показано, як ця організація працювала для добра нашого народу в Канаді, і як вона допомагала українським організаціям, легальним і підпільним в рідному краю, висилаючи долари на українських інвалідів, на політичних в'язнів, на рідну Школу, на кольпарту літератури.

З хроніки видно, що члени Стрілецької Громади живо цікавилися українськими справами, бо на її сторінках стрічаємо фоту полковника Є. Коновальця, А. Мельника, ген. хор. М. Капустянского та інших визначних діячів української держави не піде на марно.

[Кінець]

Михайло Байрак. Українська Стрілецька Громада в Едмонтоні. Передмова д-ра П. М. Суховерського. Обкладинка Якова Гніздовського. Накладом Української Стрілецької Громади — Відділу в Едмонтоні. Мовний редактор: Юрій Клиновий. Едмонтон, 1978, ст. 240.

Матеріали до цієї цінної книжки приготувала Редакційна колегія (голова Орест Віндик), про що докладніше пишеться в „Подлях” на ст. 225.

Книжка появилася в п'ятдесяті роках УСГ в Едмонтоні, про що пише д-р М. Суховерський і що вшанує поет Дан Мур своєю поемою.

Найважливішою частиною цього видання — це цікава й точно зібрана хроніка про працю УСГ в Едмонтоні, в якій майже на двох сотках сторінок показано, як ця організація працювала для добра нашого народу в Канаді, і як вона допомагала українським організаціям, легальним і підпільним в рідному краю, висилаючи долари на українських інвалідів, на політичних в'язнів, на рідну Школу, на кольпарту літератури.

З хроніки видно, що члени Стрілецької Громади живо цікавилися українськими справами, бо на її сторінках стрічаємо фоту полковника Є. Коновальця, А. Мельника, ген. хор. М. Капустянского та інших визначних діячів української держави не піде на марно.

Книжка появилася в п'ятдесяті роках УСГ в Едмонтоні, про що пише д-р М. Суховерський і що вшанує поет Дан Мур своєю поемою.

Найважливішою частиною цього видання — це цікава й точно зібрана хроніка про працю УСГ в Едмонтоні, в якій майже на двох сотках сторінок показано, як ця організація працювала для добра нашого народу в Канаді, і як вона допомагала українським організаціям, легальним і підпільним в рідному краю, висилаючи долари на українських інвалідів, на політичних в'язнів, на рідну Школу, на кольпарту літератури.

З хроніки видно, що члени Стрілецької Громади живо цікавилися українськими справами, бо на її сторінках стрічаємо фоту полковника Є. Коновальця, А. Мельника, ген. хор. М. Капустянского та інших визначних діячів української держави не піде на марно.

СОЮЗОВЦІ! РОЗПОЧИНАЄМО ЮВІЛЕЙНУ КАМПАНІЮ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ З НАГОДИ ЙОГО 85-РІЧЧЯ. ЇЇ МЕТОЮ Є ПРИДБАТИ В ЮВІЛЕЙНОМУ РОЦІ 5,000 НОВИХ ЧЛЕНІВ, ЗАБЕЗПЕЧЕНИХ НА СУМУ ДЕСЯТЬ МІЛЬЙОНІВ ДОЛЯРІВ! ТІЛЬКИ СПІЛЬНИМИ СИЛАМИ ТА ПОСТІЙНОЮ І НАПОЛЕГЛИВОЮ ОРГАНІЗАЦІЙНОЮ ПРАЦЕЮ МОЖЕМО ВИКОНАТИ ЦЕ ВЕЛИКЕ ЗАВДАННЯ ДЛЯ ДОБРА НАШИХ РОДИН, НАШОЇ ГРОМАДИ І НАШОГО НАРОДУ!

ЗВЕРНЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО БІБЛОГРАФІЧНО-ДОВІДКОВОГО ЦЕНТРУ

Український Бібліографічно-Довідковий Центр підготував видання Бібліографії Українців Діаспори за роки 1976, 1977, 1978. Додаток до Бібліографії та англомовної української д-ра Романа Вереса.

Промимо всі видання та всіх авторів подати нам по змозі якнайскорше список їхніх видань (з повним бібліографічним описом) видання в роках 1976-1978, а також у 1973-75 роках, якщо вони не були поміщені у виданні Українців Діаспори за роки 1973-1975.

Авторів, які друкували свої англомовні статті на українській темі (також советика) в неукраїнських журналах чи інших збірниках подати список таких статей з повним бібліографічним описом друкованих у роках 1974-1979, а також і раніше, якщо вони не були поміщені в Бібліографії англомовної української д-ра Р. Вереса.

У попередніх роках УБДЦентр видав своїм коштом такі довідники: „Довідник українських видавництв, періодиків, книгарень, бібліотек і колекцій українців в неукраїнських бібліотеках” та „Бібліографію Українців діаспори” за рр. 1973-1975, обидві речі д-ра Романа Вереса; їх ще можна дістати в УБДЦентрі.

Тому, що обидві нові згадані публікації повинні вийти в 1979 році просимо подати як найскорше списки публікацій і статей. Адреса: Ukrainian Bibliographical-Reference Center, 2453 West Chicago Ave, Chicago, Illinois, 60622, USA.

Сенатори Кеннеді й Кренстон...

(Закінчення зі стор. 1)

ЗСА долею Тайваню у світі публічних заяв Пекину, що питання поновлення приєднання Тайваню до китайського материка — це внутрішня справа Китаю. Резолюцію вже підтримав сенатор Френк Чирч, голова сенатської Комісії міжнародних відносин, яка власне розглядає такі резолюції та вирішує, чи їх дати під голосування. „Конгрес ЗСА повинен виразити заяву, що визнання КНР зовсім не зменшує нашого зобов'язання долею Тайваню”, — заявив сенатор Чирч.

Як відомо, встановлюючи дипломатичні зв'язки з Пекином, уряд президента Картера визнав існування „одного Китаю”, висловлюючи надію, що питання приєднання Тайваню до материка буде наладжене „мирною дорогою”. Однак Пекин такого запевнення Вашингтону не дав. Уряд ЗСА зобов'язався доставляти зброю Тайваню згідно з існуючим договором до кінця цього року, а опісля продаватиме йому потрібну зброю. Для про-

довження торговельних і культурних зв'язків з Тайванем уряд ЗСА пропонує встановлення приватної установи — т. зв. Американського Інституту на Тайвані. Конгрес ЗСА вже на днях розглядатиме цей законопроект, як і внесені в справу Тайваню резолюції та найменування Ленарда Вудкока на амбасадора ЗСА в Пекині.

У міжчасі декілька конгресменів і приватних підприємців ЗСА виїхали до Тайваню в справі перевірки можливостей „вдержання” зв'язків на „урядовому рівні”, не зважаючи на категоричну відмову президента Картера вдержувати такі зв'язки з Тайпеем.

Вступайте в члени УНСоюзу!

ПОДЯКА

Управа Капелі Бандуристів ім. Тараса Шевченка в Детройті висловлює щирі подяку Панові Миколайовичу Лучинському, Н. Я. бувшому членові капелі ім. М. Леонтовича в Голарді, Зах. Німеччина, за пожертвування свого бас-бандури для Капелі Бандуристів в Детройті.

Управа Капелі

12-ий Відділ США в Клівленді, Огайо пропонує цікаву КУХОВАРСЬКУ КНИЖКУ в англійській мові

SELECTED UKRAINIAN RECIPES FOR WINTER SEASON

13 розділів з гарними ілюстраціями. Ціна: \$5.50 з пересилкою — проситися замовляти у:

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, BRANCH 12 Midtown Tavern, 1854 Snow Rd, Parma, Ohio 44134

Увага Джерзі Ситі і околиці!

З РАМЕНІ МІСЦЕВОГО ВІДДІЛУ УККА УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ ДІМ в ДЖЕРЗІ СІТІ, Н. Дж. відзначає

в неділю, 28-го січня 1979 року, о годині 4-й по полудні у великій залі Українського Народного Дому при 92 Фліт вул.

61-РІЧЧЯ

САМОСТІЙНОСТІ І СОБОРНОСТІ УКРАЇНИ

В ПРОГРАМІ:

Виступ АНСАМБЛЮ КОБЗАРСЬКОГО МІСТЕЦТВА з Нью Йорку під керівництвом о. мітрата С. КІНДЗЕРЯВГО-ПАСТУХОВА. Солістка ЛЯРИСА МАГУН-ГУРИН, при фортепіані МАРТА МАЧАЙ. Решитиця — ЄВГЕНІЯ РУБЧАК. ТАНЦЮВАЛЬНА ГРУПА при Українським Народнім Домі Відчитання Проклятих майора міста Т. СМІТА. Святочну доповідь виголосить редактор ВОЛОДИМИР ЛЕВЕНЕЦЬ.

Того ж дня буде відправлена СЛУЖБА БОЖА в наміренні Українського Народу в церкві св. Петра і Павла в Джерзі Сіті, о год. 10-й ранку.

До численної участі запрошуємо наше Патріотичне Громадянство.

Румунські історики на УНІГУ нав'язують співпрацю

Румунські історики в УНІГУ: (зліва) д-р Корнелія Бока, д-р І. Чаушеску, проф. Ф. Сисин, д-р В. Кандея, д-р Л. Майор, проф. О. Прицак.

О. Світлів О. Ільницький/

Кембрідж, Масс. (ФКУ).

До нашого Інституту в Гарварді, 12-го грудня 1978 року завітала офіційна делегація істориків Румунії, серед них брат теперішнього президента цієї країни Чаушеску. Ця група румунських вчених відвідує Америку з приводу святкування 60-х роковин Об'єднання румунських земель. У складі делегації були: проф. Стефан Пасчу, директор Інституту Історії та Археології університету Члной — Напока та президент Національної Конференції Румунських Істориків, д-р Ілія Чаушеску (брат президента Румунії) і Центр Військової Історії в Бухаресті, д-р Віргілій Кандея з Інституту Соціально-політичних Наук Румунської Академії Наук, д-р Лівіу Майор з університету Члной — Напока і д-р Корнелія Бока з Інституту Історії університету Ніколая Йорґа.

Д-р Кандея виголосив доповідь у семінарії залі УНІГУ на тему: „Особливості об'єднання земель Румунії”. Сесією керував проф. Франко Сисин. Привітавши румунську делегацію серед українських науковців і докторантів, проф. Омелян Прицак, директор УНІГУ, вказав на багато тісних моментів румунсько-українських політичних та культурних взаємовідносин в минулому. Зокрема він звернув увагу на могутню постать Митрополита Петра Могили.

Під час розмов за чаркою вина, директор УНІГУ, обдарував членів румунської делегації друкованими публікаціями УНІГУ, включно з журналом „Гарвардські українські студії”, в якому — стаття про румунські наукові дослідження в ділянці української лінгвістики. Проф. Прицак також підкреслював відрадне явище широкій і постійній співпраці нашого УНІГУ з румунськими вченими та висловив сподівання, що

Кембрідж, Масс. (ФКУ).

Відвідини румунських гостей в Гарварді закінчилися ввечері у факультетському клубі, на якій від університету взяли участь професори О. Прицак, І. Шевченко, Е. Кінан, Р. Пайпс, Ф. Сисин, д-р Павло Магочі та інші.

Відвідини цієї визначної делегації румунських істориків в УНІГУ дали нагоду для дискусій не лише про можливість зміцнення та підтримання існуючих наукових контактів, але також для ведення розмов про сучасні румунсько-українські взаємовідносини. Виглядає, що в Румунії є кола інтелектуалів, які зацікавлені в заходах для покращення цих взаємовідносин. Створення окремої української православної юрисдикції і друкування молитовників українською мовою, про що писала українська преса на Заході, є ознакою певної незалежності Румунії від Москви та бажання поправити українсько-румунське співжиття.

Зустріч з румунськими науковцями уможливила відкритий та ширший обмін поглядами. Проф. Прицак у дискусії над доповіддю д-ра Кандея вказав на те, що об'єднання земель Румунії в 1918 році затримало теж Бухарин та Бесарабію тобто, землі заселені українцями. Це сталося всупереч бажанню української спільноти та настанов існує політичних сил. Інші дискусанти обговорювали проблему Молдавської ССР, цікавилися станом української меншини в Румунії та румунської меншини в Україні.

Румунські історики за висловом проф. Чаушеску, були дуже вдячні за можливість нав'язати особисті контакти з УНІГУ та покласти підвалу для співпраці поміж румунськими та українськими істориками.

ПРО НОВІ ВИДАННЯ

(Закінчення зі стор. 2)

українців. Вже тут зазначимо, що ця книжка рясно прикрашена світлинами (всіх коло 50!), які плас-

тично доповнюють тексти про життя і діяльність членів Громади.

В книжці вміщено привітання, які наспіли УСГромаді з приводу 100-річчя Золотої Ювілею (1928-1978) та Показник імен (228-229). Якби всі наші товариства й організації змогли видати такі дбайливо зібрані видання про свою діяльність, то майбутній історик української еміграції міг би легко написати про нас, щоб майбутні покоління знали, як працювали їхні предки для добра нашої спільної матері — України.

БАТЬКИ! Заважте замолду вищих дітей з найстарішою, найбільшою і найбільшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити ім кращу будучність, в нашої громаді в вічному світі нового свідомого глени!

Новини з Українського Гарварду

Кембрідж, Масс. (ФКУ).

Свяятий Отець Іван Павло II відповів тепло та з вдячністю на гратуляційну телеграму дирекції УНІГУ, з приводу обрання його на найвищий пост в Католицькій Церкві, призвав до одночасно у Всевишнього Бога щедрого благословення для співпрацівників Гарвардського Центру Українських Студій.

Теперішній Папа, ще як Кардинал Войтила, був гостем в нашому Інституті (1976 рік), де провів дві години в дружніх розмовах серед наших професорів та студентів.

На небуденне явище філантропії вказує керівник канцелярії ФКУ — Ліда Стечик: на основі картотеки ФКУ, п-во д-р Омелян і д-р Тетяна Антонович з Вашингтону, Д. К., починаючи з 1972 року рік-річно регулярно присилають тисячу доларів на фонд українських студій в Гарварді. Залюбки сума їхніх пожертв досягнула висоти 7,050.00 доларів. За людяну підтримку українського Гарварду, за глибоке розуміння ваги науки в змаганнях за здобуття самостійності і визнання.

У січні одна із сесій семінару українознавства займатиметься лінгвістичними проблемами. Проф. Ірі Марван доповідатиме про український флективний рід у слов'янському контексті.

Друга сесія із ділянки історії України. Д-р Дональд Островський виголошить доповідь на тему: „Текстологія й текст Повісті временних літ”.

По доповідях проходять дискусії, робитимуть висновки, подається пов'язану з порушеннями темами бібліографію, а весь перелік семінарів, як завжди, буде запропонований. З кінцем кожного академічного року видається друком книжку: „Протоколи

Семінару Українознавства (Мінуто)”. Видання виходить завдяки грошовим субсидіям із видавничих фондів ім. Володимира Юрковського та ім. д-ра Євгена Омеляського.

Надзірна Рада Гарвардського Університету повідомляє, що Візитатійний (контрольний) комітет для українських студій відбуде свою візитатію в університеті та в УНІГУ 23-го лютого ц. р.

Голова згаданого Комітету проф. Джордж Гіббін (Корнек університету) заявив, що в програмі візитатії розглядатимуть такі проблеми: українські курси історії, літератури, мовознавства та семінарів — теперішній стан і планування на майбутнє, якість студентства, стан фондів, можливість реалізації завдань кафедр та Інституту, взаємовідносини з іншими інституціями Гарварду, бібліотека, видавничий сектор, журналістика, Літня Школа; поставлене буде також питання: чи сучасні політичні ситуації студіюються в відповідній пропорції? Чи сповняє університет свої зобов'язання супроти українистики.

Проф. Гіббін є вже другим головою Візитатійного комітету для українських студій; першим був відомий коломніст — Джозеф Алсоп. Членами комітету є: Чарлс Ф. Адамс, Патріша Блейк, Митр. Максим Германюк, Роберт І. Голдман, Ольга Дужа, Йосип Лисогір, проф. Юрій Луцький, Волтер Н. Ротшильд мол. (заступник голови), Ніл Л. Руденстин; проф. Юрій Шевельов, Митр. Мстислав Скрипник, Павліна Тейлор.

Це вже третя візитатія Комітету. В Гарварді лише основні ділянки та дисципліни мають візитатійні комітети, членами яких є позагарвардські особистості.

ФІЛОСОФІЯ...

(Закінчення зі стор. 2)

користавши потугу Америки, як одинокого посідача атомової зброї в той час, перервати блокаду Берліна силою. Президент Труман і британський прем'єр Еттли на це не погодилися і замість цього американські платники податків витратили мільйони доларів на організацію „повітряного моста” до Берліна, загинули деякі летуни і, хоч Берлін витримав блокаду, населення швидко без потреби протягом майже двох років терпіло нужду. За цією самою філософією відбулася війна в Кореї, в роках 1950-1953. Комуністів Північної Кореї і червоної Китай не покарано за те, що вони погвалтували договірний кордон на 38-й паралелі і вся війна, із 118 тисячами самих убитих (в тому 33,729 американців), колосальними знищеннями і злиднями для невинного населення відбулася тільки на те, щоб комуністи безкарно станули знов же на шій самій 38-й паралелі. Про війну в В'єтнамі не треба й писати. Ми всі недавно ще були її свідками.

Але тепер преса і Конгрес заговорили про стан, тип і натуру зброєнь Советського Союзу. Показалося, що в часі, коли американському суспільству обійшло мирне розбросання на основі договору про обмеження розбудови атомової зброї — САЛТ І — Советський Союз переніс Америку майже у всіх видах зброї. І що, думаєте, щось змінилось? Ні, тепер Америка буде піднімати САЛТ ІІ, щоб дати

Советському Союзові змогу розвинути ще стільки нових типів зброї, щоб могли Америці продиктувати ультиматум — навіть без війни. Ми знаємо, що насправді до цього не дійде, але скільки така політика коштує жертв, грошей і непотрібних труднощів у світі...?

Але забава йде далі. Тому, що Советський Союз збудував важкі ракети, які можуть знищити американські ракети в їхніх підземних стоянках, почалася дискусія про те, щоб американські ракети могли їздити на спеціальних рейсах з місця на місце і тоді Советський Союз ніколи не знатиме точно, куди на них стріляти. Це такий самий стиль думання, як у чикагської автобусної компанії, тільки на значно більшу шкалу. Це є політика уступливості, тоді так, як наприклад, ваш поганний сусід на вашій стежці поставив нелегально свій пліт, а ви, замість цього пліт розбити в дребезки, будете шукати коштовних способів, як його обійти, навіть якщо при тому трапилося вам упасти у воду...

Але так було в минулому і мій американський приятель передумавши все, що я йому на що тему сказав, підняв палець угору і заявив пророческо: але ми виграли війну. Я думаю, що з цим треба погодитися, бо не випадає так часто згадувати тих всіх Ласт Гельсінків і Београдів.

Треба тільки надіятися, що — може — у вирішному моменті щось зміниться.

У ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
за нашого Найдорожчого і во віки Незабутнього
ЧОЛОВІКА І БАТЬКА

**бл. п. д-ра стоматолога
АНТОНА ВІТКОВСЬКОГО**

буде відправлена

**ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА
І ПАНАХИДА**

в церкві свв. Володимира й Ольги в Чикаго, в суботу, 10-го лютого 1979 р., о год. 8:30 ранку;

в церкві Успення Божої Матері на Росемонт, Монреаль, Канада, в суботу, 10-го лютого 1979 р., о год. 9 ранку.

Про молитви за спокій душі Покійного просить:

ОРИСА — дружина
РОМАН — син
ОРПАНА — дочка
ОЛЕНА — мама
ЛЮБОНГІН — брат з родиною

Брат Любонгін Вітковський з Родиною складає: 50.00 дол. на СКВУ 50.00 дол. на Патріархальний Фонд

Замість квітів на могилу

сл. п. Теодора Балка

складає 25.00 доларів на фонд Катедр Українознавства в Гарварді.

Софія й Роман ТЕРЛЕЦЬКІ

Замість квітів на свіжу могилу Дорогого Приятеля

бл. п. Ірини Кравчук

складає 25.00 доларів на Духовний Семінар у С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Софія й Роман ТЕРЛЕЦЬКІ

Дня 5-го грудня 1978 року померла у Львові, на 78-му році життя Найдорожча СЕСТРА

**бл. п. лікар — д-р ІВАННА
ЛЕШНЬОВСЬКА**

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбулися 7-го грудня 1978 року в рідній селі Жуличах, пов. Золочів, де зложено в могилу.

Покійна залишила в смутку:

брата — ЗЕНОНА з родиною
кузинку — ЛІДУ НІКИШИНІ
ТАНЮ ГИЧО
та Родину в Україні

ПОДЯКА

В місті Сімпулунг-Аргес, в Румунії, в дні 26 листопада 1978 р., з воли Всевишнього відіслав у Вічність у 84-му році свого трудолюбивого життя пенсіонера учителя, наша Найдорожча Дружина, Мама, Теща і Бабуля

бл. п. ВЕРОНІКА МИЗАК з роду ФОТІ

Цією дорогою складаємо щиро-сердечну подяку Родні, Знайомим і Приятелям, які поспішили з поміччю та дружнім співчуттям у цих для нас тяжких та скорбних хвилих.

В першу чергу, найщиріша наша подяка Високо Преосвященному Архiepіскопів Орестові Івановичу І Всецвітлішому протопоскаторові о. Іванові Ткачукові за відслушення Заупокійних Св. Літургій в Нью Йорку і за вислови щирого співчуття та за теплі слова розради.

Рівнож, найщиріша наша подяка Всецвітлішому протопоскаторові отцеві Николі Кірка за відвідування Покійної в лікарні і вдома, за уділення їй Найсвятіших Таїн, за відслушення Панахиди і Заупокійної Св. Літургії, за зворушливе прощальне слово, за організування похоронних обрядів і відправлення Покійної на місце Вічного Спочинку, за вияв правдивої християнської любови до нас, допомагаючи нам своїм щирим співчуттям, теплими словами розради та цінними порадами вдержати цей невимовно болісний удар гіркої неможливої долі.

Не менш щира наша подяка й Всецвітлішим Отцям, які сослужили в похоронних відправах, прізвищ яких — на жаль нам бракує.

Особливо щирі подяку складаємо на руки пана д-ра Володимира Савчака, голови Т-ва Укр. Правників у ЗСА, за щирі співчуття та теплі слова розради, які він нам висловив від себе особисто і в імені всіх шановних Товаришів, членів Т-ва Укр. Правників у ЗСА.

Щирісердечна подяка найближчим Дружам та їх достойним Дружинам: д-рові Іванові Новосіському, Інж. Іванові Жуковському, мгр Тарасові Криницькому, мгр Миколі Шпиткові, мгр А. Сваричевському, Карлові і Артеміді Мариш та мгр Тедорові Салагорові, які перші поспішили висловити нам своє глибоке співчуття і розраду. Таку ж саму подяку складаємо й панові Степанові Шовганові і шановним паням Н. Канога і М. Позницька.

Щиро дякуємо достойній родині Кирилюків за переповненого правдивим співчуттям листа.

Щиро дякуємо й тим Приятелям, що нам висловили своє співчуття, ми — на жаль — їх прізвищ не могли собі пригадати.

Вікні наша щира подяка Всім, що своєго присутністю вшанували Покійну і відправили її на вічний спочинок.

Нехай Всевишній нагородить всіх Вас сторицею, а Покійній Вічна Пам'ять між живими.

В смутку горем прибиті:

чоловік — ВАСИЛЬ
дочка — ОЛЬГА ЛЮБОВ ДРАГАН з чоловіком ЕМІЛЕМ і сином ДАНОМ.

Товариська зустріч Стрийщини

Дня 2-го грудня 1978 р. від 2-ої до 7-ої вечора відбулася дуже успішна, навіть сповнена ентузіазмом учасників-земляків Товариська Зустріч Стрийщини (до території Стрийщини входять: Болехів, Долина, Журавно, Жидачів, Миколаїв, н. Д., Рожнів, Сколе, Стрий) у великій залі Українського Народного Дому в Нью Йорку.

Програма Зустріч складалася з двох частин. Відкрив її і проводив нею голова Комітету Стрийщини, д-р Микола Ценко. Вітаючи голову НТШ — д-ра Ярослава Падюху, голову Комісії Регіональних Дослідів і Публікацій при НТШ — проф. Василя Лева, проф. д-ра Василя Ленця — куштоша музею в Стамбулі, м-ра Євгенію Кошіву-Цісик — дружину кол. директора жіночого Семінара, пань Марію Залеську — дружину колишнього професора, голову Редакційної Колегії, м-ра Ірину Пеленську, проф. Остаса Савчинського, редактора „Квітучих Берегів“ і всіх присутніх, які прибули з різних сторін Америки і Канади. Відзначив у своєму слові 10-річчя смерті почесного Голови Комітету Стрийщини, сл. п. ф. Маріана Цурковського, прочитавши його записку до колишнього його парохіяна із нагоди Різдва 1967 року. Відзначив десятиріччя смерті почесного голови відзначено хвилиною мовчання. З черги він відчитав привіт, які наспіли від колишнього останнього пошадника міста Стрия, інж. Осипа Бандери. Софії і Василя Дмитренків, Петра Билишака, судді Степана Кізіми, Ірини Пизнок, Марії Держко-Сроковської, Марії Середницької-Мудрик, Стефанії Костів-Кой, Ірини Клод, Павла Клима, Наталії Котвич, Софії Чехут-Клименчук, ред. Івана Дурбача і Богдана Пришляка.

Відтак д-р М. Ценко попросив до слова голову Редакційної Колегії, м-ра Ірину Пеленську, яка заявила, що має велику приємність, що раз зустрілися зі земляками Стрийщини, що їх часто бачить за словами поета „очима своєї душі“ — працюючи над матеріалами Стрийщини. А друга приємність, це її можливість повідомити всіх земляків, що праця над „Збірником“ закінчується та вже заключено умову з друкарською. Відтак вона з'ясувала, що „Збірник“ буде мати 1,000 сторінок, на яких буде представлено наше минуле з усіх ділянок історичного і культурного життя у вірному навісвітленні, якого не може залеречити ніяка „Історія Світа і Мист УССР“, навіть якщо вона вийшла не в 26-ти, а в 260-ти томах. Вікні м-ра І. Пеленська виписала, чому назву „Збірник“ змінено на „Збірник“. М-р Клементій Бабак, технічний редактор, пояснив зовнішній і внутрішній вигляд книги — репродукцію світлини, малюнок ілюстрацій, що їх він опрацював, підкресливши, що радо прийме ще світлинні красивіші чи історичні події, бо їх обмаль. Д-р М. Ценко зазначив, що м-р К. Бабак це все виконує безкорисно, що у великій мірі зменшило кошти друку, тому м-р К. Бабак — це досі найбільший жертводавець.

Дальшою точкою вечора була історична доповідь „Рідне село — Дуліби“, що її виголосив проф. Лев Шанковський. Це була науково опрацьована історія цього села. Під час перерви присутні мали змогу підкріпитися в буфеті та провести спі-

льні розмови з гостями та з друзями молодих літ.

Мистецьку частину вечора започаткувала м-р Лариса Магун-Гурин сольовим співом при аккомпанюванні Марти Мачай. Вона відспівала дві пісні, а одну на дододок. Своєю прекрасним співом вона спонукала присутніх викликати її до надлатків. Марта Мачай талановито відіграла на фортепіані музичний твір „Стрийські незабудки“ композитора Михайла Танського, який що рік скомпонував та прислав на Зустріч. Усі були вдячні композиторові з дальної Каліфорнії, що цим виявив свою з ними присутність.

Черговою точкою м-р Лариса Магун-Гурин був її виступ при аккомпанюванні бандури, на якій грала Ліда Чорна і Христия Баранська. Бандуристи окремо теж чудово відіграли народні пісні. Ліда Чорна і Марко Івасик виконали три колядки на бандурі, пригравуючи, що надходить різдвяний час. Ціх двох молодих бандуристів грали колись малими дітьми на Зустріч в 1973 році.

Гумористичний фелетон Фіда Гайового (м-р Олександра Нагоряка), присвячений Зустріч, відчитав з великою вервою і гумором Мирон Сірий. Оплескам не було кінець.

На закінчення голова М. Ценко попросив до слова скарбника Комітету Стрийщини Лева Штинду, який представив касовий звіт порівняв цифровий його з витратами інших регіональних Комітетів. З чого ясно, що видатки Комітету Стрийщини є дуже скромні і господарка грошима раціональна. Він також закликав, щоб земляки складали пожертви на „Збірник Стрийщини“. На ті слова відгукнувшись із залу, бо зголосив свою жертву 1,000 дол. — Зенон Петеш. Ірина Пизнок приобіцяла доповнити свою жертву до 1,000 дол., що склали: по 100 дол. — д-р Володимир Вірчук, Стефа Діба, Олена Качала, Надя Дригич-Попель, д-р Юрій Попель, Марія Хашівська - Палівор: по 50 дол. Михайло Вірчук, Роман і Оля Гасцькі, д-р Олена Корещак, Марія Гулаловська-Овчинник: по 40 дол. Роман Соболь: по 30 дол. д-р Роман Кухта: по 25 дол. Михайло Танський і Софія Тимощак, по 20 дол. Марія Залеська, Цецілія і Володимир Дибайло, Оля Нагаль-Смороцька, по 10 дол. м-р Володимир Нечай і Нуся та Микола Тимкові.

На закінчення відбулася розіграша образів, що його подарувала малакша Слава Гнатів, який виграв Зенон Петеш. Подяка належить імпресивній референції Комітету Стрийщини, Володі Падюх і усім тим, які причинилися до успіху Товариської Зустрічі, а зокрема Іванці Клим і Марії Василь.

Досі Комітет Стрийщини відбув три великі З'їзди і три Зустрічі — в Нью Йорку в 1970, 1973, 1978 роках. Перший З'їзд відбувся на Чорногорі — Пайн Гілл, біля Гантеру (1963) другий на Союзівці — Кергенсон (1968). Третій в Торонто (1973). Комітет вклав у них багато праці та вдержував постійно товариські зв'язки на майбутнє. Плануємо відбутися великий З'їзд по відвідках в 1979 році.

Одне тільки прохання: земляки повинні подати свої правильні адреси. Останньо повернулося багато запитань з браку точних адрес.

НОВИЙ ДОКУМЕНТ...

(Закінчення зі стор. 1)

У кінцевому обвинуваченні говориться, що Лук'яненко „під маркою діяльності в так званій Гельсінкській групі, займався антирадянською роботою“. Йому ставлять в обвинувачення: документи Української групи „Гельсінкі“ (декларація і 8 меморандумів), статті „Зупиніть кривосуддя“ (в обороні художника Петра Рубана), „Рік свободи“ (про своє життя в волі після звільнення з ув'язнення). „Різдвяне звернення до зав'язаних атеїстів“ і „Проблеми інкогнито“, відкритий лист до професора Володимира Рубана, звернення до Київського ескадрона (з проханням взяти становище в справі „релігійної“ статті проєкту нової конституції), дві заяви про бажання емігрувати, листи до друзів і усні вислови. Згадувалось, що свої статті Лук'яненко вислав до редакцій радянських газет і журналів і теж до друзів, що стаття „Рік свободи“ опинилася за кордоном і її використали різні радіомовлення, як пропагандистський матеріал, щоб знеславити радянський лад.

З викликаних на суд 25 свідків, були — 20 — дружина Лева Лук'яненка Надія Лук'яненко і його брат Олександр, член Української Гельсінкської групи А. Бердник, Євген Обертас, дружина Петра Рубана Ліда Рубан, дружина Олександра Сергієнка Звенислава Вівар, колишні політ'язні Ігор Кічак (сидів з Лук'яненком в Мордовії, відбув 15 або 20 років), Володимир Затворський, Іван Покровський і Ігор Кравців, співпрацівники Лук'яненка (він працював електриком у дитячій лікарні) — головний лікар, інженер Кальченко, колишній завідувач господарської частини Козир, завідувач Відділом Лісової і голова місцевого, а також п'ять членів родини Петра Світайла, в гостині у якого Лук'яненко „провадив антирадянські розмови“.

При допиті перших десятих свідків головна увага була скерована на статтю „Зупиніть кривосуддя“. Але незалежно від прохання Лук'яненка її на суді не зачитали.

Свідчення В. Затворського викликали репліку зі залу: „Його разом з Лук'яненком треба посадити!“ І. Покровський сказав, що він

читав декларації Української Гельсінкської групи, і не знайшов у ній нічого антирадянського. Це саме сказали про статтю „Зупиніть кривосуддя“ і декларацію Надія Лук'яненко і Ліда Рубан. Рубан пояснила, що у неї було 8 примірників цієї статті тільки тому, що Лево Лук'яненко просив її розіслати статтю до редакцій київських журналів. Відносно авторства меморандумів Української Гельсінкської групи, А. Бердник заявив, що авторами їх є всі підписані під ними. Він теж сказав, що він хотів прокоментувати дискусію над меморандумами, але Лук'яненко сказав, що „не треба“. Надія Лук'яненко сказала, що вона чула в радіо статтю „Рік свободи“, і що радіо передавало так, як було написано. Її запитали чи вона знає як Лево Лук'яненко передав статтю на Захід. „А хіба це він зробив?“ відповіла вона.

Співробітники Лева Лук'яненка говорили про нього прихильно — він тільки не підписав Штокгольмського заклику (дехто говорив „Гельсінкського“) і не ходив на демонстрації (Надія Лук'яненко в своїх свідченнях підкреснула, що в дні свят її чоловіка заставляли чергувати на роботі).

Члени родини П. Світайла розповіли, що Лук'яненко у них в гостях хвалив Петлюру і лаяв Богдана Хмельницького.

Кінцева промова прокуратора, яку він виголосив 17 липня, була подібна до політичної лекції.

Лук'яненко відмовився був від адвоката і в своїй обороні говорив сам. Промова його тривала чотири години. Суддя постійно переривав його, щоб він говорив, не заглядаючи в записки. В останньому слові підсудний сказав, що він не сподівається кращої долі, ніж Руденко і Тихий.

Вирок: 10 років таборів особливого режиму і 5 років заслання. Суд визнав Лук'яненка особливо небезпечним рецидивістом. Спецпубліка прийняла вирок оплесками.

12 вересня Верховний суд УРСР розглянув касаційним порядком вирок Лук'яненка і залишив його без змін.

20 вересня 1978 року Лево Лук'яненко прибув до Мордовських таборів.

45-ий Відділ ООЧСУ у Фініксі

Посвячення прапора 45-го Відділу ООЧСУ у Фініксі

Дня 22-го жовтня м. р. відбувся бенкет, з нагоди посвячення прапора 45-го Відділу ООЧСУ, в новозбудованій залі Осередку СУМА. Посвячення прапора довершили: о. Мирослав Колодій, парох УКЦеркви о. Андрій Ліницький, парох УПЦеркви. Головними кумами були: о. д-р Витолд Левицький, Микола Бурда і Григорій Дорош, посвячений прапор отці парохів передали голові Відділу Ярославові Росолі, а цей хоружному Відділу Іванові Чопкові.

Програму свята відкрив голова Відділу Ярослав Росол, привітав гостю з Німеччини п-ї м-р Славу Стецько, отців парохів, представників організації та всіх гостей. У своєму вступним слові він відмітив, що крім посвячення прапора Відділу, відсвятковуємо рівно 19-ту річницю скрито-вибухової смерті Провідника ОУН сл. п. Степана Бандери, 35-літню річницю АБН і повстання УПА, та 45-ту річницю штучно створеного голоду на Україні.

Далішє провадження свята він передав інж. Володимирові Чопівському. Інж. Володимир Чопівський попросив о. Андрія Ліницького, молитовно відкрити бенкет, а по обіді, представив м-р Славу Стецько і попросив її до слова.

Немає слів ні змоги описати враження і підйом духа серед присутніх, після цієї змістовної, прекрасно опрацьованої, патріотичної промови. Слова западали глибоко в кожне серце дорожніми перлинами, витискували у кожного і слізи з очей. „Будуйте Україну довкола себе“, — це й дотепер дзвеніло в серці, та назавжди остануться в пам'яті, як її мила постать з розумними очима і лагідною усмішкою. Рясними оплесками, повстанням з місць і китцею червоних рож, присут-

ні подякували неперевершеним бесідникам. Далі відбували привіт, які склали представники від таких організацій: Микола Теслевич, від Українського Вільного Козацтва, Юрій Голоскевич від місцевого Осередку СУМА, Галія Агашук від 3-го Відд. СУА, Микола Бурда, від Українських Комбатантів, Іван Чопко, від Батьківського Комітету „Рідної Школи“, інж. Володимир Чопівський від місцевого Відділу УККА, а були тільки присутні Василь Савицький, від 176-го Відд. УНП і Стефан Попович, від Т-ва „Тризуб“, о. Мирослав Колодій склав привіт від місцевої УА Кредитівки.

Анна Чопко відкланялася вірш Віри Ворської „Над могилою Бандери“, а Марта Росол, вірш Василя Онуфрієнка „Неповторна мить“.

На закінчення Ярослав Росол подякував м-р Славу Стецько, отцям парохам, талановитим декламаторкам та всім тим, що морально і матеріально допомогли у цьому надзвичайно великому і важливому святі 45-го Відділу ООЧСУ.

Молитвою о. Мирослава Колодія і відспіванням українського національного гімну закінчено програму свята. Це довго готували гості в залі, оглядали гарно намальований прапор роботи мистця Бориса Макаренка, робили собі на пам'ятку знімки, випивали в пропам'ятну книгу. Багатою із присутніх, цей жовтневий день залишиться милим і незабутнім спомином.

MARIA PRIADKA
SCHOOL OF DANCE
3 yr. olds thru adults.
South Orange, New Jersey
Call: (201) 762-7709

Січневі роковини в Байоні

(Закінчення зі стор. 1)

Незалежності і Соборності.

У неділю, 21-го січня в обох церквах, тобто в католицькій і православній, відслужено Божественні Літургії в наміренні українського народу. В своїх проповідях отці парохів підкреслили значення і важливість дня та заохотили всіх парохіян цього ж дня у Святочному Концерті взяти участь.

Святочний Концерт почався американським гімном, що його відспівала м-р Марія Фесько. Коротким вступним словом відкрив свято, як теж і ним проводив Мирон Сірий, культурно-освітній референт 16-го Відділу ООЧСУ.

Опісля Василь Івашук парох української православної церкви св. Софії провів благальну молитву.

Проклямацію Дня по-англійськи відчитала пластунка Катруся Сіра.

Святотну доповідь виголосив учасник Визвольних Змагань, один із тих, які колись підносили „Червону Калину“, о. Максим Марків, місіонер чину св. Василія Великого, що на короткий час заступає нашого

пароха, о. Антона Борсу. Гарним був виступ тріо бандуристів „Юні Орли“ в складі: Стефанія, Юрка і Петра Лучків під проводом учителя Володимира Васюкова.

Пані Мирослава Сіра рецитувала три сучасні твори Івана Понизана, поета нашої поневоленої батьківщини. Відтак декламували Пола, Марко і Степан Катериняки, Маруся і Григорій Кушнір та Орест Сірий. Із грою на бандурах виступили наші місцеві молоді бандуристи, Микола Дворський і Григорій Кушнір.

День 21-го січня, за новим календарем — це день Максима ісповідника, тобто ім'янини 80-річного о. Максима Маркова. З цієї нагоди усі присутні в залі відповіли доповідачеві „многа літа“.

Під кінець концерту о. Василь Івашук провів молитву, дякуючи Всевисьшому за усі Його ласки та благаючи про кращу долю для нашого народу і церкви. Відспіванням Українського національного гімну „Ще не вмерла Україна“, закінчено цей гарний концерт.

МАРУСЯ БЕК ПРОМОВЛЯТИМЕ В ОТАВІ

Отава, Канада (І. Б.). — В столиці Канади, Оттаві, українці святкують Свято Державності не тільки академічно-концертно, який відбувся в неділю, 21-го січня ц. р., але також святотним бенкетом, що його влаштував Спілка Українських Підприємців та Професіоналів під патронатом КУК, у неділю, 27-го січня.

Головним промовцем на цьому бенкеті буде д-р Маруся Бек з Детройту. З огляду на склад запрошених гостей, українських і неукраїнських, серед яких будуть і урядові достойники, вона промовлятиме в українській та англійській мовах. Головою комітету, який приготував програму бенкету є п. Богдан Шулякевич, голова Оттавського Відділу Українських Підприємців та Професіоналів.

РОЗШУКИ

БРАТ пошукує СЕСТРУ
ОЛЕНУ КОРОТАШ
по чоловікові ПОВХ,
зі села Вишнів, пов. Рогатин,
Україна. Якщо б хтось знав
про неї, або вона сама, прошу
писати на адресу:
Dmytro Kurilec
42 Elliott Street
Hartford, Conn. 06114

HELP WANTED

ARTIST
FOR BLACK & WHITE
Mechanical photo — UPS. Some Camera
work and paste type setting required.
(201) 864-6500

HOUSEKEEPING IN GREAT NECK

Cottage available for family, woman for
daily housework, man should have
outside employment and work on
premises one day per week.

Telephone: weekdays (212) 422-0540,
weekends & evenings
(516) HU 7-1504

Увага! ВЖЕ ПОЯВИЛАСЯ ДРУКОМ КНИЖКА Івана Мартинюка

МОЄ РІДНЕ СЕЛО ЦЕНІВ у Бережанщині

CENIV — MY NATIVE VILLAGE
in the County of Berezhan

Книжка у твердій темно-коралевій полотної обгорді
із золотими літерами роботи мистця — сина автора
інж. ОСИПА МАРТИНЮКА

624 сторінок. Ціна 20.00 дол. з пересилкою

Книжка цікава. В ній широкий огляд історії, побуту,
звичаїв та обичаїв, які плекали українські селяни в
Галичині. Ілюстрована історичними пам'ятками,
стародавніми сільсько-господарськими знаряддям і двома
географічними мапами.

Замовляти: книгарський відділ при „СВОБОДІ“
30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Мешканців стеїту Нью Джерсі зобов'язує
5% стеїтового податку.

КОРИСТАЙТЕ З НЕБУДЕННОЇ НАГОДИ!

10,000 ДОЛ. ПРИНЕСЕ ВАМ БІЛЯ 10% ДИВІДЕНДИ

УКРАЇНЬСЬКА ШАДНИЦЯ UKRAINIAN SAVINGS & LOAN ASSOCIATION

1321 W. Lindley Avenue, Philadelphia, Pa.

заохочує усіх придбати собі щойно введені т. зв.

MONEY MARKET СЕРТИФІКАТИ

Мінімальний вклад на них є 10,000 дол. За 6 місячний період часу ви одержите
БІЛЯ 10% ДИВІДЕНДИ. Цю дивіденду начислюється денно, а її висота
залежить від відсоткової стопи U.S. Treasury Bills.

В Шадниці ви можете набути теж звичайні сертифікати, яких дивіденд та
вносити від 6-8%, залежно від суми і часу на який їх вкладається

Докладні інформації та поради відносно заупи цих сертифікатів, можна
одержати від урядників Української Шадниці кожного дня від год. 9-3-ої по

поп., а в п'ятницю до 7-ої вечора.

Tel.: DAvenport (215) 9-7080-81

THE USSR vs. DR. MIKHAIL STERN

SOVIET "JUSTICE" vs. HUMAN RIGHTS

The only tape recording of a trial smuggled out of the Soviet Union.

Edited by AUGUST STERN.

Translated from the Russian by MARCO CARYNNYK

267 pages — hard bound. Price \$9.95

Postage and handling one dollar.

New Jersey residents add 5% sales tax.

"СВОБОДА" BOOKSTORE

30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302

ЦІНИ ОГЛОШЕНЬ В ЩОДЕННИКУ „СВОБОДА“

ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ

за академії, посмертні згадки, розшуки, подяки \$3.00

ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ

за приватні концерти, бізнесові оголошення, (за-

бави, фестивали, пікніки, бенкети, банки, продаж

домів і т. д.) 5.00

ОГОЛОШЕННЯ НА 8 ШПАЛЬТ, без огляду на їх

зміст по 5.00 доларів за кожний інч.

Якщо до оголошення відноситься знімок —

коштуватиме додатково:

Фоторепродукція на одну шпальту 6.75

Фоторепродукція на дві шпальти 8.50

Фоторепродукція на три шпальти 10.00

ОГОЛОШЕННЯ НА ЧЕРГОВЕ ЧИСЛО (2 ДНІ ПЕРЕД ПОЯ-

ВОЮ) ПРИЙМАЄТЬСЯ ТІЛЬКИ ДО 10-ОЇ ГОДИНИ ДНЯ.

ЦІНИ ОГЛОШЕНЬ В АНГЛОМОВНОМУ ТИЖНЕВИКУ

(недільне видання) Ukrainian Weekly

ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ

за академії, посмертні згадки, розшуки, подяки \$ 5.00

ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ

за приватні концерти, бізнесові оголошення, (за-

бави, фестивали, пікніки, бенкети, банки, продаж

домів і т. д.) 7.00

Оголошення на чергове, недільне видання приймається

ПО НЕДІЛКА, ТІЛЬКИ ДО 12-ОЇ ГОДИНИ ДНЯ.

ПОВІДОМЛЯЄТЬСЯ всі організації, установи і поодинокі особи,

які довгою до оголошення, що адміністрація буде змушена від-

кинути чергове оголошення, ДОКИ НЕ БУДУТЬ ВІРІВНЯНІ

ПОПЕРЕДНІ РАХУНКИ.

Рівночасно з оголошенням, проситись надіслати

НАЛЕЖНУ СУМУ.

ТЕЛЕФОННО ОГОЛОШЕННЯ ПРИЙМАЄТЬСЯ

ЛІШЕ У НАГЛИХ ВИПАДКАХ.

ПОВІДОМЛЯЮ, ЩО

ROYAL HOMES REALTY

6841 W. Belmont Ave., Chicago, Ill. 60634
Phone 637-2200

917 E. Oakton St., Des Plaines, Ill. 60018
Phone 297-5230

Є МІСЦЯМИ МОГО ЗАЙНЯТТЯ

СТЕПАН КУРОПАСЬ, брокер